

Ay Işığında Bir Akşam

– Ahmet Yüksel · 22 Temmuz 2013

Akşam olmuş ay ışığı vuruyor yüzlerime.
Işıl, ışıl parlıyor yıldızlar
Bu mehtap bu güzellik yine de, fayda etmiyor düşlerime
Çünkü fırtınalar esiyor içimde.
Anılar birer, birer yoklarken gözlerimi
Şaşkın, şaşkın bakıyor mehtabın yıldızları halime...

Uyumak istiyorum
Bırakmıyor ki anılarım uyusam yerimde
Kiminde gözlerim dalıyor kiminde gözlerim doluyor
Anıların...
Her biri dün gibi duruyor belleğimde..
Çocukluğum mu, desem
Gençliğim mi desem, yoksa okul yıllarım mı desem
Her biri bir kâbus gibi çökmüş üzerimde..

Mesela biri var.
Hiçbir zaman hatırlamak istemediğim bir hakikat o bende.
Sanki kendini gözlerimin içine, içine sokuyor.
Bu hakikat,
Var gücüyle bir balyoz gibi iniyor, korku içindeki titreyen yüreğime.
Sonra..
Küfretmek geliyor içimden kaderime,
Kendime!
İşte o hakikat aklıma geldikçe..

Kendimi mehtabın güzelliğine bırakıp,
Mehtabın güzelliğini dinlemek istiyorum olmuyor..
Ilgıt, ılgıt esen meltemin esintisini içime çekiyorum /yine olmuyor..
Göğsüm şişip, şişip iniyor,
Kalbimin atışları bir hoş, içimde bir boşluk!
Ve yüzlerimde gülümseme yok, bakıyorum dalgın, dalgın gökyüzüne,
Anıların hükmettiği gözlerimle...

Birden bir ambulans geçiyor,

İçim burkuluyor tüylerim dersen, diken, diken ayağa kalkıyor
Siren sesinden.
Bana bu bile bir geçmişî hatırlatıyor şaşıyorum bir zamanlardaki halime
Ve şükrediyorum,
Bana bu günleri gösterene...

Yavaş, yavaş ağırlaşıyor gözlerim
Geçmiş yılların yorgunluğu varken üzerimde
Meğer çoktan dalmışım,
Bir uyandım ki, üşüyorum uyuyup kaldığım yerimde.

22 Haziran 2013-07-22
Ahmet Yüksel Şanlı er